

STÍNY MINULÝCH ŽIVOTŮ

František Machara

Copyright © František Machara

2020

Stoupám po dlouhém kamenném schodišti nahoru, k velkým dřevěným dveřím. Cesta se zdá nekonečná, vše kolem mne jakoby plulo v nějaké mlze, nevidím vedle schodiště nic, jen nekonečný prostor. Konečně stojím u těch dveří, jsou členité, jakoby ručně vyřezávané z mahagonového dřeva. Osahávám si tvarované ornamenty a zdobení, pak sáhnu na velkou mosaznou kliku, ale nemám ruce, vlastně nemám ani nohy, nevím, jak jsem vlastně po těch schodech šel, snad jsem se jen vznášel v prostoru, vše se odehrává jen v mojí mysli. Lehkým pohybem neviditelné ruky otvírám ty dveře a vstupuji do nekonečně dlouhé místnosti. Napravo i nalevo jsou vysoké regály, sahají až k nekonečně vysokému stropu, jsou plné v kůži vázaných knih, jsou jich tady tisíce, sta tisíce, milióny, možná miliardy, vůbec nevím, co hledám a co tady mám najít. Něco mne vede dále tou místností, vznáším se v prostoru, a pluji k nějakému určitému cíli desítkami a stovkami těch uliček, až se najednou zastavím před jedním místem, sahám svou myslí pro jednu z těch knih a беру ji do svých virtuálních rukou. Je lehounká jako pírko, na koženém obalu přední strany čtu zlatým písmem jméno, moje jméno, William Doves. Chtěl bych tu knihu otevřít a podívat se na její obsah, ale vzápětí si uvědomím, že to nesmím, ještě nenadešel ten pravý čas, otevřít svoji Knihu života v této Nebeské knihovně.

Procítal jsem z toho krásného rozpoložení, slyším štěkot mého psa, je to německý ovčák a jmenuje se Rolf. Podívám se na něj, je celý naježený a potichu vrčí, jako by ho něco rozdráždilo. V kleci na skříňce v jídelně se také asi něco stalo, můj kanárek lítal, jako by jej honila kočka, mlátil sebou, až létalo peří z klece na zem. Co se tam děje, pomyslím si. Za chvíli se ale pes i pták uklidnili. Tak to byl opravdu zvláštní sen, co se mi zdál. Ale byl to opravdu sen, nebo má duše opustila mé tělo, a já jsem na chvíli nahlédl opravdu do Nebeské knihovny, kde má každý člověk tohoto světa dávno napsanou svoji Knihu života? Nevím, ale byl to opravdu zvláštní pocit, něco mezi snem a skutečností. Možná jsem opravdu médium, jak mi to nedávno řekla jedna zvláštní a tajemná žena Windy, co provozuje různé spirituální praktiky. Zabývá se esoterikou, mystikou, různými směry východních náboženství a starými pohanskými rituály. Čarodějnice, ve středověku by ji dávno upálili na hranici.

Ale právě ona mi dala návod, jak se podívat do té Nebeské knihovny, to je na tom zvláštní. Jsem svým založením křesťan, věřící, vždyť i naše město, ve kterém jsem se narodil a bydlím zde, má podle víry název, Christchurch. Je to největší město na jižním ostrově Nového Zélandu. K té tajemné ženě jsem se dostal vlastně náhodou. Po menším úrazu při pádu z koně před dvěma lety mívám bolesti v zádech, přesně mám problémy s bederní páteří. Můj přítel z práce Tony, se kterým sedíme v jedné kanceláři, mi nedávno poradil, ať místo léků a injekcí vyzkouším nějakou tu alternativní medicínu. Moc jsem tomu nevěřil, ale dal mi adresu té kouzelnice, a já tam nakonec šel. Naproti Canterbury Museum kousek od centra města, mezi hustou zelení a vzrostlými stromy stojí starý velký tajemný dům, postavený asi někdy před sto lety v novorenesančním slohu. Tak tady to je, místo opravdu jako stvořené pro tajemné rituály a mystiku. U hlavních dveří jen malá mosazná deska s nápisem, Bílá magie a rituály, Windy Summers.

Chci právě sáhnout na zvonek a zazvonit, vtom se samy otevřely dveře, a někde zezadu na konci dlouhé chodby se ozvalo, pojdte dále, už vás očekávám, pane Dovesi. Divné, zná moje jméno, že by kolega Tony té ženě o mně pověděl? Později mi Tony přísahal, že s ní ani nikdy nemluvil, jen si její reklamu přečetl v místních novinách. Jdu tedy dále, na konec té chodby, za vůní, která se táhne celým domem, zahnu do prostorné místnosti vpravo. Uprostřed místnosti sedí na zemi v poloze meditujícího Budhy drobná žena tmavé pleti, na sobě jen lehké poloprůsvitné hedvábné šaty v odstínech všech barev duhy. Kolem hlavy má korunu spletenou z čerstvých květin. Po pravé i levé ruce hoří vysoké svíce na mosazných podstavcích. Podél stěn celé místnosti jsou různé symboly, sbírka snad ze všech náboženství a směrů. Na jedné stěně Kristus na kříži, velký mosazný kalich a různé další relikvie, na druhé stěně Budha na oltáři plným drobných hořících svíček a voňavých kalíšků s oleji.

Na další stěně zase sedmiramenný židovský svícen a symbol desatera, na čtvrté stěně symboly různých primitivních a jiných náboženství, od indiánských přes maorské, až po Hinduismus a Islám.

Jak se tak rozhlížím po té místnosti, ozve se ta magická žena, a povídá, divíte se, pane Dovesi, co to tady všechno mám? Víte, symboly, způsoby a cesty k víře jsou různé, ale cíl je stejně jen jeden, najít smysl našeho putování po tomto světě, najít stejný cíl, najít Boha, nebo Nirvánu, jak kdo chce, a jak tomu chce říkat. To má tedy pravdu, pomyslel jsem si. Mohu se zeptat paní, říkejte mi Windy, skočila mi do řeči. Dobrá Windy, jak znáte moje jméno? Jen se na mne podívala laskavým chápajícím pohledem a usmála se. Všechno souvisí se vším, všichni jsme něčím navzájem propojeni, všichni jsme součástí všehomíra, jen si to pouze pár citlivých jedinců dokáže vyložit, jako karty na stole, řekla. Stál jsem tam jako sloup, ona vstala a obešla mne kolem dokola. Pak aniž by se mne dotkla, obkroužila svými dlaněmi mé tělo od hlavy až po kotníky, přesně kopírovala siluetu ve vzdálenosti asi dvaceti centimetrů. Máte vcelku jasnou a čitelnou auru, až na to místo tady, a ukázala na moji bederní páteř. No paní, tak to je něco, pomyslel jsem si, jak to může vědět? Vás trápí ještě něco, pane Dovesi, vy jste před léty někoho blízkého ztratil, od té doby se nemůžete zcela soustředit na práci a stále na to myslíte. Tak to bylo už i na mne moc, tohle přece neví ani Tony z práce, to se stalo před deseti lety, on se přistěhoval z Dunedinu teprve před třemi lety, nikdy jsem o tom s nikým nemluvil, ani s Tonym.

Tehdy mi bylo něco přes dvacet pět, měl jsem přítelkyni Jane, chodili jsme spolu hezkých pár let, znali jsme se už ze střední školy. Byla milá a přátelská, trávili jsme spolu všechnen volný čas, jezdili jsme spolu po výletech, do lesů, k moři na jachtu, celé prázdniny ve škole a později dovolené, když už jsme pracovali, jsme byli jen spolu. Plánovali jsme si náš společný život, rodinu, společný dům, prostě jsme měli naši budoucnost namalovanou růžovými barvami. Jane ale náhle onemocněla, měla leukémii, netrvalo to ani rok a náhle zemřela, bylo jí teprve dvacet čtyři let.

Během její nemoci jsme spolu navštívili bezpočet lékařů a specialistů, bohužel, nemoc už prý byla ve stadiu, kdy se nedalo nic dělat. Velmi mne to tehdy zasáhlo, a trvalo mi hezkých pár let, než jsem se s tím smířil. Ale nikdy jsem na Jane nezapomněl a trápí mne to dodnes. A teď to na mně poznala i ta malá kouzelnice Windy.

Máte pravdu, povídám, ztratil jsem před deseti lety svoji přítelkyni, onemocněla a zemřela. Od té doby jsem sám a není dne, abych na ni nepomyslel. To, co mi vzápětí ta žena řekla, mi málem vyrazilo dech. Povídá, chtěl byste se setkat se svojí Jane pane Dovesi? Opět zná jméno, nikdy jsem ho před ní nevyslovil, čte moje myšlenky nebo co? Jak to myslíte Windy, povídám, copak něco takového je možné? Ano, je to možné, povídá ona. Stačí, když mne budete pozorně poslouchat, a hlavně, když tomu budete věřit, víra je velice důležitá. Je to otázka vaší práce s podvědomím, s takzvanou hladinou Alfa a Théta. Jinak je to jednodušší, než byste si myslel. Poté mi vysvětlila, jak a co mám udělat, abych se setkal se svojí Jane, a také třeba s mými zemřelými rodiči, kteří zahynuli před patnácti lety na moři, když se nečekaně přihnala silná bouře a zničila jejich jachtu. Také mi dala návod, jak se dostat do té Nebeské knihovny a podívat se na svoji Knihu života. Jen se prý ale podívat, že opravdu existuje, otvírat ji nemám, pokud nechci vědět svůj konec, jakým způsobem zemřu a datum své smrti. To bych už neměl nikdy klid, to prý nemá vědět dopředu nikdo.

Poté mne položila na lůžko u okna, sundal jsem si košili a tričko, natřela mi záda nějakou voňavou masťou a promasírovala mne od krční páteře až po bedra, přitom hrála potichu tlumená relaxační hudba. Bylo to velmi příjemné, zavřel jsem oči a jen tak ležel, na nic nemyslel. V takové chvíli, stává se mi to před spaním, těsně před tím než usínám, když svůj zrak jakoby soustředím do jednoho místa, někde uprostřed čela, vždy za pár vteřin uvidím ze tmy vystoupit takový zvláštní obrazec, nejde to přesně popsat, je to taková tajemná záře, která se ke mně přibližuje, otáčí se a nakonec prochází mnou a zmizí. Právě nyní, jsem to viděl zase. Mám jí to říci, ptám se sám sebe.

Windy dokončila masáž, zdálo se mi, že bolest povolila, cítil jsem se dobře. Vstal jsem a oblékl se. Pak jsem jí o tom vjemu pověděl. Windy povídá, pane Dovesi, vy máte třetí oko, vy jste médium. Jaké jsou barvy té záře, toho obrazce?, ptá se. Povídám, že přesně to popsat neumím, ale určitě je tam černá a zlatá barva. Tak to je Mandala Slunce a Života. Víte, zabývám se tímto již hodně dlouho, ale vy jste první, kdo něco takového vidí. Nechcete se mnou spolupracovat?

Mívám různé semináře a přednášky, jezdívám po městech, pořádám workshopy, byla bych ráda, kdybych měla s sebou někoho takového, jako jste vy.

Řekl jsem, že to nepůjde, mám svoji práci, nerad bych o ni přišel, a navíc, spousta lidí by to nepochopilo, já jsem také měl pochybnosti, když mi o vás kolega v práci řekl. Nezlobte se. Windy jen řekla, chápu to, ale je to škoda, snad se ještě uvidíme. Poté mi dala pár stránek, co si mám pročíst, a k tomu ještě knihu známého Raymonda Moodyho, Život po životě. Prý se mi bude líbit. Víte, smrtí život nekončí, věřte tomu. Zaplatil jsem Windy za služby, poděkoval a odešel. Celou cestu domů jsem ale přemýšlel, je to šarlatánka, nebo opravdu je něco takového možné. Uvidím, vyzkoušet to mohu, za to nic nedám. Doma mne přivítal můj pes Rolf, a v kleci žlutozelený kanárek, tak tady my tři bydlíme.

Odložil jsem papíry a knihu na stůl v jídelně a sedl si na pohovku u okna. Dneska už toho mám nějak dost, podívám se na to zítra. Rolf si lehl k mým nohám, zavřel jsem oči, a aniž bych usínal, viděl jsem za chvíli znovu tu tajemnou zář, tu Mandalu Slunce a Života. Brzy jsem usnul, a spal klidně celou noc. Ráno jsem se probudil, jako obvykle posnídal a šel vyvenčit Rolfa. Dnes je sobota, v práci mám volno. V noci se mi zdál docela obyčejný sen, žádné tajemno, něco o práci u naší firmy. Zabýváme se managementem, poradenstvím a službami v oblasti strojírenské a automobilové výroby. Naše firma je součástí velké nadnárodní společnosti, má své pobočky po celém světě. Občas navštěvujeme naše partnery.

V Evropě, v USA, v Japonsku, v Číně, také v Africe a Jižní Americe. Já mám na starosti partnery v Evropě. Letos, koncem září, jsem byl na služební cestě ve Stockholmu, ve Švédsku. Ti severané jsou velmi pohostinní lidé, mají ve zvyku své obchodní partnery na pár dní zvat k sobě domů, místo aby je nechali ubytovávat po hotelích. Byl jsem také pozván svým obchodním partnerem po dobu mé služební cesty k návštěvě jeho rodiny, do jeho domu. Jmenoval se Marcus Weldon, a pracoval pro svoji firmu ze svého domu, něco jako nynější Home Office. Bylo to někde na předměstí Stockholmu, široká ulice s vysokými několikpatrovými domy.

Bylo tam krásně, navzdory ročnímu období ještě příjemně teplo. Po návratu domů jsem zjistil, že jsem někde vytratil navštívenku s adresou mého přítele i kopii faxu s jeho adresou, ani telefonní číslo jsem si nezapsal, abych mu zavolał. Internet ani mobilní telefony ještě tehdy nebyly, byl začátek devadesátých let. Všechno se vyřizovalo pomocí faxu. Z letiště mne taxi přivezlo až před dům, ve kterém Marcus bydlel.

Nyní se blíží Vánoce, chtěl jsem příteli Marcusovi poslat vánoční pozdrav, ale neměl jsem adresu, jméno ulice, nic, jen jsem si zapamatoval číslo domu, bylo to 87. Názvy těch ulic ve Stockholmu, to by si jeden polámal jazyk, samé přehláskované ä, ë, ü, ö, prostě jsem to zapomněl. Ale ta ulice, ve které jsem u Weldonových bydlel, taková písmena neměla, to jsem si byl jistý. Jak tady tak sedím a přemýšlím o tom, napadlo mne, co to říkala ta malá kouzelnice, že když budu chtít, mohu cestovat prostorem, podívat se kam chci, přitom nevytáhnu paty ze svého domu. Jak to myslela? Můj zrak náhle spočinul na listech na stolku před sebou, co mi včera dala ta Windy. Vzal jsem těch pár papírů, prolistoval je, na jednom z nich byl docela slušný návod, jak se dostat na určité místo, musí to být ale místo, kde jsem už někdy byl. Vyzkouším to, řekl jsem si, a pozorně pročítal ten list. Jestli je to tak jednoduché, jak je to tady napsáno, musím to zkusit. Ten den jsem se nemohl dočkat večera. Podle pokynů se má ten rituál provádět těsně před spánkem.

Před usnutím, zhasnout světla, rozsvítit jen svíčku, k tomu si pustit tichou, příjemnou relaxační meditační hudbu. Na nic nemyslet, jen na to určité místo, kam se chci podívat, soustředit se jen na svou mysl a podvědomí, dostat se prostě do takzvané hladiny Alfa. V tomto rovnovážném stavu vědomí a nevědomí je lidský mozek schopen sladit svoji levou a pravou hemisféru, následně se přenést do stavu Théta. V tomto stadiu je člověk schopen cestovat časoprostorem, je schopen telekineze a nahlédnout dokonce do svých minulých životů. Jen jeden háček to má. Vždy si musíte přesně stanovit čas, dobu, po kterou chcete na určitém místě, čase a prostoru pobýt, a jako nastaveným budíkem se probudit a vrátit se zpátky.

Pokud by se to nepodařilo, hrozí vašemu astrálnímu tělu, nebo vědomí, můžeme to nazvat tak či tak, hrozí tedy, že někde zabloudí a do vašeho těla se dostane takzvaná duše zbloudilá. Vy se pak proberete, a budete někdo úplně jiný. Tak to je tedy docela velké riziko, pomyslel jsem si. Musím si dávat velký pozor a postupovat přesně podle pokynů, co mi dala Windy.

Odpoledne jsem šel s Rolfem na procházku do parku, cestou zpátky domů, v malém obchůdku kde měli téměř všechno, jsem si koupil pár tenkých svíček, pár kalíšků s vonným olejem a také CD s relaxační a meditační hudbou. Byl jsem připraven. Ten večer jsem si vše nachystal podle pokynů, a jen čekal na setmění, které v tomto ročním období na jižní polokouli přicházelo někdy po desáté hodině. Konečně přišla ta chvíle, pustil jsem tlumenou meditační hudbu, zapálil pár svíček a kalíšků s olejem, lehl si na pohovku a jen tak tiše ležel, oči zavřené. Chvíli mi trvalo, než jsem se přinutil na nic nemyslet, jen na ten můj úkol, na virtuální cestu na druhý konec světa, a to, že se musím za deset minut vrátit zpět. Příjemná tlumená meditační hudba a vůně hořících olejových kalíšků navodila tu správnou atmosféru, a já se najednou propadal někam do nekonečna. Zase vidím ten známý obrazec, tu černožlatou strukturu čehosi, co se ke mně přibližuje, prostupuje mnou a vzápětí mizí někde ve mně a za mnou. Najednou jsem někde v cizím městě.

Vznáším se v prostoru, pozoruji ulice a domy z výšky, klesám, a procházím známou ulicí. Vlastně nekráčím, nemám nohy, ruce ani žádné tělo, jen pluji prostorem. Ano, už to tady poznávám, to je přece Stockholm. Jsme na severní polokouli, je tady Zima, je dvacátého prosince. Všude je sníh, určitě je pořádná zima, auta zaparkovaná na ulici jsou pokrytá sněhem, lidé chodí oblečení do teplých zimníků, na nohou zimní boty. Já ale necítím žádný mráz, je mi příjemně teplo. Ano, je to ta ulice, teď musím jít na konec bloku, k poslednímu domu, před parkem. V momentě jsem tam, otočím se a vidím na zdi domu ceduli, Hornsgatan, 81 - 91. Ano, tak se jmenuje ta ulice, takže Hornsgatan 87, to je adresa mého přítele Marcuse Weldona ve švédském Stockholmu. To už nezapomenu, pomyslím si. V ten moment se mi zatmělo před očima, někam letím obrovskou rychlostí.

Všechno kolem mne se míhá, nic nerozeznávám, najednou procítám, jsem doma, ležím na pohovce, Rolf stojí u mne se staženým ocasem a vrčí. Z jídelny slyším, jak můj kanárek sebou mlátí v kleci. Za chvíli se vše uklidní, Rolf si lehne na zem k pohovce, kanárek sedí na bidýlku a pomalu začíná dřímat. Vezmu si poznámkový blok a tužku, a píšu si adresu mého přítele Marcuse. Zítra ráno mu napíši Vánoční přání.

Trvalo mi hezkou chvíli, než jsem ten večer usnul. Stále jsem přemýšlel o tom mém astrálním putování, nikdy před tím jsem nic takového nezažil, ani bych tomu dříve nevěřil, že je něco takového vůbec možné. O tom, co jsem ten večer prožil, ani o dalších mých krátkých výletech do někam, jsem nikdy nikomu neřekl, asi by mne měli za blázna, nebo by si mysleli, že jsem si to celé jen vymyslel.

Ale proč by si člověk něco takového měl vymýšlet, já jsem tam byl, nevím jak, ale byl jsem tam. Přemýšlením a úvahami nad tím vším jsem pomalu usínal. Svíčky jsem nechal hořet a hudbu hrát, usnul jsem a probudil se až ráno. Je neděle, opět volný den. Po snídani jsem šel s Rolfem tak jako každé ráno na krátkou procházku. Po obědě jsem sedl a napsal vánoční přání Marcusi Weldonovi a jeho rodině do Stockholmu, do Švédska.

Odpoledne jsem šel s Rolfem na delší procházku do parku a při návratu domů jsem vhodil pohlednici do poštovní schránky. Snad mu přijde ještě včas, dnes máme dvacátého prvního prosince. Doma jsem sedl na pohovku a zalistoval v papírech, co mi dala Windy. Zaujala mne ta část, jak se setkat se svými zesnulými rodiči, příbuznými a přáteli. Na jedné straně jsem měl trochu obavy, bylo to už trochu složitější než moje včerejší astrální putování, to probíhalo vlastně v tomto čase, ale na druhé straně jsem byl hodně zvědavý, jestli je něco takového vůbec možné. Jestli ano, proč se o tom nikde nepíše, nebo neexistují nějaké vědecké výzkumy a tak. Prostudoval jsem si podrobně onen návod, odložil papíry na stůl a jen tak seděl a přemýšlel. Zase jsem se nemohl dočkat večera, až to vyzkouším.

Tentokrát musím Rolfa i s kanárkem někam uklidit do bezpečí, aby se zase nepolekali, až se bude mé druhé já vracet z astrálního putování zpátky sem. Rolfa jsem zavedl ven a zavřel jej na dvorku do kotce, díval se na mne udiveně, ale nijak neprotestoval. Kanárka jsem vzal a s klecí jej pověsil ven na verandu, je teplo, bude mu tady dobře, pomyslel jsem si. Přiblížil se večer, bylo něco před desátou, připravil jsem si nové svíčky, zapálil je a pustil tichou relaxační hudbu. Zapálil jsem i pár kalíšků s vonnými oleji. Položil jsem se na pohovku a chvíli tak v klidu ležel. Přivřel jsem oči a dále vnímal jen tichou hudbu. Myslel jsem jen na jedno místo v parku, kam jsme s Jane často chodívali. Tam bych se chtěl s ní opět setkat, na pár minut, na deset, jak jsem si stanovil a uložil do paměti.

Za pár minut se začínám propadat do tmavého prostoru, letím vstříc zase tomu známému černožlatému obrazci, prolétám jím a letím dále, jsem v obrovské výšce nad známým městem, klesám do zeleného parku, už stojím na známé cestičce, na chodníku, vlastně nestojím, nemám nohy, podívám se na sebe, nemám ani tělo, ruce, nic. Ale cítím, jako bych to všechno měl, vidím, cítím vůni květů okolních keřů a květin v záhonech kolem chodníku v parku. Nikde nikoho nevidím, pár prázdných opuštěných laviček. Jdu dále tou cestou, kudy jsme se procházeli s Jane.

Najednou v dále, před tím, než chodník zabíhá do lesíka, na poslední lavičce vpravo, sedí dívka v bělorůžových šatech sahajících až na zem, je bosa a čte si nějakou knížku. Kolem ní pobíhá malé děvčátko, asi čtyřleté, vypadá jako andílek, dlouhé zlaté vlásky, na sobě dlouhé bleděmodré šatičky, je také bosa. V ruce má věneček, upletený z květin, co rostou všude kolem na louce v parku. Přicházím blíže, dívka zvedne oči od knížky a usmívá se. Je to moje Jane, je krásná, jako vždy bývala. Nikdy nenosila žádné šperky, náušnice, řetízky na krku, nic. Malovala se jen zlehka, jen stíny kolem očí, více nic. Jak si ji tak prohlížím, usměje se a říká mi beze slov, jsem ráda, že tě vidím Willy, moc si se nezměnil. Malinko jsi zmužněl, jinak jsi stejný jako dřív. Děvčátko přiběhlo a přitulilo se k Jane. Tohle je Vicky, ona tenkrát odešla v ten samý den za světlem se mnou. Moc se mi po tobě stýská Jane, řekl jsem mimosmyslově.

Chtěl jsem jít blíže, obejmout ji, políbit, nebo alespoň vzít ji za ruku a pohladit ji po vlasech, jak jsem to mívával ve zvyku. Ona ale opět promluvila, řekla, že to jediné nemůžeme, nemůžeme se fyzicky dotýkat, vždyť nemáme žádná těla. Víš Willy, minulost je jen prach, nechme to tak, jak to je, netrap se tím, mně je krásně, nic mi nechybí.

Dosti mne to zarazilo a byl jsem tím zaskočený, trochu i zklamaný, ale respektoval jsem to. Poznala to na mně, usmála se ale tím nádherným úsměvem, pak otočila hlavu vpravo k lesíku a pokynula mi, ať se podívám. Otočil jsem se tím směrem a vidím, pomalu k nám kráčí dvojice mladých lidí. Vždyť to jsou naši, Thomas a Jennifer Dovesovi, moji rodiče, pomyslel jsem si. Tehdy, když se stalo to neštěstí na moři, měli oba přes čtyřicet pět, nyní jsou tak ve věku Jane, myslím tak kolem dvaceti pěti lety. Přivítal jsem se s nimi svými myšlenkami a takto jsme spolu chvíli všichni i s Jane a Vicky komunikovali. Náhle jsem se začal vzdalovat, někam se propadat, stěží jsem se stačil se všemi rozloučit. Kolem mne zase jen nekonečný prostor a ticho. Najednou jsem zase doma, ležím na pohovce, hoří svíce, místností táhne vůně oleje a hraje tichá meditační hudba. Jen z venku slyším štěkat Rolfa. Ten se za chvíli uklidní, já si sednu a přemýšlím o té zvláštní pouti někam, nevím kam, ten hořkosladký pocit uvnitř mne nějak vzal. Nějak mne to dojímá, raději jsem to asi neměl vůbec zkoušet. Vyjdu ven z domu, je něco po desáté, nad horami nad obzorem je stále ještě vidět záře zapadajícího slunce.

Na obloze se objevují první hvězdičky. Jdu dovnitř do domu, dám si malou večeři a po večeři sprchu. Dnes musím jít spát dříve, ráno vstávám do práce. Ještě dva dny a budou Vánoce a zase pár dnů volna. Zhasnul jsem svíčky, kalíšky s voňavými oleji jsem nechal hořet. Také tichou hudbu jsem nechal hrát. Lehli jsme a za chvíli usnul. Zdálo se mi o Jane. Byli jsme spolu na procházce v tom parku, kde jsme se včera setkali, vedli jsme se za ruce a povídali si, Jane každou chvíli přivoněla k rozkvetlým květům okolních keřů, co rostly hned vedle chodníku, kudy jsme procházeli. Ulomil jsem jeden ten květ a dal jí ho do vlasů. Usmála se na mne a oči jí zářily, ty tmavé mandlové oči, na které nikdy nezapomenu.

Vzbudil mne budík, musím vstávat do práce, pomyslím si a lituji, že ten krásný sen už nemůže pokračovat.

V práci bylo vše jako dříve, kamarád Tony vyprávěl, co dělal o víkendu, jak byli se svou přítelkyní Barbarou s přáteli na jachtě na moři. Nic o tom, co jsem já prožil za těch pár dnů, jsem mu neřekl. Nicméně asi něco tušil, ptal se mne co moje záda a jestli jsem byl u té Windy, jak mi dal tu adresu. Nebyl jsem tam, zalhal jsem. Ale moje záda, vzpomněl jsem si, vlastně už mne nebolí. Během dne jsme pracovali a už o ničem takovém nemluvili. Odpoledne mi ale Tony povídá, víš Willy, zdáš se mi nějaký jiný než dříve, jsi takový zamyšlený a hloubavý, nestalo se ti něco? Povídám mu, že ne, že je všechno v pořádku, jen že jsem v noci špatně spal. Večer jsem přišel domů z práce, něco snědl, vzal Rolfa a šel s ním do parku.

Jdeme tou samou cestou, směrem k lesíku, až k té poslední lavičce vpravo, kde jsem se setkal s Jane a malou Vicky. Najednou mi srdce poskočilo a polil mne studený pot. Na lavičce leží věneček spletený z lučních květin, takový co měla v ruce Vicky. Je to jen náhoda?

Nějaké jiné děvče nebo někdo jiný ten věneček tady upletl a zapomněl na lavičce? Nevím, ale je to opravdu moc zvláštní. Přišli jsme domů, Rolfa jsem dal opět na dvorek do kotce, dal mu čerstvou vodu, granule a psí konzervu. Šel jsem do domu a sedl si na pohovku. Vzal do rukou zase ty listy od Windy a studoval. Podívám se na ty minulé životy, říkám si. Po chvíli jsem ale papíry odložil zpátky na stůl, nemohl jsem se pořádně soustředit na čtení. Myšlenkami jsem byl stále v tom parku u lavičky, kde jsem dneska viděl ten malý věneček. Vstal jsem a šel se osprchovat. Pak jsem si pustil na chvíli televizi. Dneska večer nic nepodniknu, mám z toho všeho takový divný pocit, kdybych to někomu vyprávěl, určitě by si pomyslel, že jsem se zbláznil. Musím si dát pár dnů pauzu, nebo se doopravdy zblázním.

Vypnul jsem televizi a šel si lehnout. Ráno musím vstát a jít do práce, ještě zítra a budou Vánoce. Pak budu pět dnů doma, to se podívám na ty listy od Windy a také si možná přečtu tu knížku od Raymonda Moodyho, Život po životě.

S těmi myšlenkami jsem pomalu usínal. Vzbudil mne budík, vstal jsem, osprchoval se a posnídal. Dneska v noci jsem klidně spal, ani se mi nic nezdálo. Byl jsem krásně odpočinutý. Šel jsem s Rolfem na krátkou procházku, jen kolem domu. Poté jsem jej zavedl domů a šel na devátou do práce. Pozdravil jsem Tonyho a ostatní kolegy na našem oddělení. Tak co plánuješ na svátky?, ptá se Tony. My pojedeme s Barbarou k rodině do Dunedinu, už dlouho jsme tam nebyli. Řekl jsem, že budu nejspíš doma, nebo že možná zajdu za kamarádem Johnem a vyjedeme si na jachtě na moře na ryby. Tak to je fajn, povídá Tony, hlavně nesmíš být sám, na Vánoce bys neměl být sám Willy. Celý den v práci utekl jako nic, dokončili jsme s Tonym jednu velkou zakázku pro obchodního partnera v Tokiu a předali celou dokumentaci obchodnímu oddělení. Večer jsme si popřáli všichni navzájem hezké svátky a rozešli se do svých domovů. Přišel jsem domů a vzal Rolfa na procházku. Šli jsme jen kolem domků, po chodníku u hlavní ulice a zpátky. Doma jsem jej zavřel opět na dvorek do kotce a před tím tam dal čerstvou vodu a konzervu se šťavnatými kousky masa.

Hned se do toho pustil a za chvíli byla miska vymetená. Kanárkovi jsem také dal krmení, zdál se tady na verandě být spokojený, kolem dokola se ze zahrad ozýval zpěv a štěbetání volně žijících ptáků a on s nimi držel krok a prozpěvoval si také. Chvilku jsem seděl venku na verandě a naslouchal těm zvukům přírody, na nic nemyslel a jen tak odpočíval. Vstal jsem a šel se osprchovat. Připravil jsem si lehké jídlo a povečeřel. Otevřel jsem si láhev dobrého červeného vína, zapálil voňavé svíčky a pustil tlumenou relaxační hudbu. Popíjel jsem víno, pojídal slané oříšky a pročítal stránky s návodem, jak se vrátit v čase a nahlédnout do svých minulých životů. Venku bylo ještě teprve šero, bylo něco po deváté večer, ještě není ten pravý čas. Byl jsem ale netrpělivý, nemohl jsem se dočkat, až přijde ta správná chvíle a já se opět ponořím do toho podvědomí a hladiny Alfa a Théta.

Ještě jednou jsem si vše pořádně přečetl, dopil jsem skleničku a zapálil velké svíce u krbu vedle televize. Venku už se setmělo, blížila se desátá hodina, večer, dvacátého třetího prosince, den před Vánocemi. Lehl jsem si na pohovku, zavřel oči, ležel a naslouchal meditační hudbě a cítil vůni hořících olejových kalíšků.

Pomalou jsem se někam propadal, už jsem nic necítil ani neslyšel, prošel jsem svou tajemnou září, tím černožlatým obrazem, jako bránou do jiných dimenzí, do jiných světů.

Najednou jsem někde opravdu jinde, jsem ve starém městečku s nízkými dřevěnými domky, stojí jeden vedle druhého podél široké zaprášené ulice. To městečko je Taylorville, leží v západní části jižního ostrova Nového Zélandu, píše se rok 1836, a v jednom takovém domku bydlím se svou rodinou. Jmenuji se Peter Ryan, je mi čtyřicet let, mám manželku Sáru, té je třicet osm. Máme dvě děti, osmnáctiletého Davida a patnáctiletou Mary. Sára pracuje v místní hospodě jako kuchařka, Mary dokončuje základní školu a zatím pomáhá matce v kuchyni v hospodě. Já a David pracujeme v nedalekém uhelném dole Brunner. David nepracuje ale ve sloji v podzemí.

Pomáhá na povrchu nakládat vytěžené uhlí, které se poté odváží na vagónech vlakem do vnitrozemí. Každé ráno spolu chodíme pěšky asi kilometr a půl do práce, cestou kolem řeky Grey River. Večer chodíme spolu s ostatními spolupracovníky z práce pěšky domů do městečka. Vždy se zastavíme v místní hospodě, pozdravíme Sáru a Mary, a posedíme s chlapama z práce. Tak to jde pořád dokola. Pamatuji si ten den, ráno před šestou vycházíme s Davidem a ostatními horníky do práce. Je krásně, je nezvykle teplo, ačkoliv je již 26. března. Před vchodem do dolu se s Davidem rozloučím, že se uvidíme o přestávce na oběd. To jsem svého syna viděl naposled. Vešli jsme se spolupracovníky do štoly a pokračovali ve své každodenní práci. Kolem půl desáté se ozval mohutný výbuch, strop a stěny štoly se začaly bortit, až nás to všechny zavalilo. Poslední, co jsem cítil, byl strašný pocit stísněnosti, nemohl jsem dýchat, necítil jsem nohy, za chvíli jsem ztratil vědomí, umíral jsem. Úplně to zažívám znovu, umírám, propadám se do prázdna, někam rychle letím, jsem opět někde jinde.

Jsem na břehu u moře, u města Furboagh, na jihu Irska, píše se rok 1902. Sedím na rybářské stoličce a chystám se chytat ryby.

Moře je ale rozbouřené, do velkých kamenů na pláži narážejí velké zpěněné vlny. Jmenuji se Brian Farrell, je mi šedesát tři let, jsem vdovec, moje žena Rebecca zemřela před třemi lety na tuberkulózu, bylo jí padesát osm let. Máme na venkově malou rodinnou farmu, nedaleko města Furbogh. Hospodaří tam můj čtyřicetiletý syn Harry se svou ženou Annie, je jí třicet šest let. Mají dvanáctiletou dceru, jmenuje se Cecilie, moje vnučka, teď je ve škole ve Furbogh. Harry a Annie dneska sváží seno do stodoly, je začátek června, od moře fouká čerstvý vlhký vítr, je ale krásně teplo. Ráno říkám synovi, že jim se senem pomůžu, on ale odmítl, že toho tak moc není, jen ať si na rybách odpočinu. Harry připravoval na dvoře koně s povozem, Annie šla hned ráno do města nakoupit, šly zároveň spolu s Cecilíí, která šla do školy. Vypravil jsem se a šel k moři zarybařit, když se povede nějaký ten větší kousek, losos nebo treska, alespoň bude něco rozmanitějšího k večeři.

Přišel jsem na břeh moře, už z dálky jsem slyšel příboj a cítil ve vzduchu více slaného vzduchu než obvykle. Chystám si svoje rybářské náčiní, vítr se trochu uklidnil. Sedím a rybařím, během dopoledne jsem chytil pár menších tresek a jednoho lososa. Dal jsem si k obědu pár krajíčků chleba a z termosky ještě horkou kávu, co jsem si ráno připravil. Moře se uklidnilo, přestalo foukat a blížilo se odpoledne. Chytil jsem právě dalšího lososa a dávám jej do vezírku k vodě. Právě za mnou přiběhla vnučka Cecilie, už je doma ze školy. Nachystal jsem na háček novou nástrahu a nahodil do vody. Můžu si to také zkusit dědo?, ptá se Cecilie. Ano, zkus to a podávám jí prut. Musíš jej ale pevně držet, když ti ryba zabere. Sotva jí prut podám, vezme jej do rukou, vtom rána do prutu, ten se ohne jako luk.

Jak to v tom momentě vnučka nečekala, letí i s prutem z dvoumetrového srázu dolů do vody. Pusť ten prut, zařvu ještě. V momentě Cecilie zmizí pod hladinou. Na nic nečekám, jen si vysvleču svůj dlouhý rybářský plášť, hodím jej na zem a skočím do vody za ní. Po paměti jsem sáhl do místa, kde zmizela a nahmatal její nohy. Pevně je držím a vytáhnu ji na břeh. Vidím, že stále drží prut v rukou. To bude dobré, říkám si, zachránil jsem vnučku i prut, možná i s rybou.

Cecilie se šplhá celá mokrá nahoru na břeh, já jsem pomalu navíjel vlasec na naviják, necítil jsem téměř žádný odpor, vlasec ležel na písčitém břehu, chtěl jsem jej překročit. Najednou zase prásk a prut letí opět do vody. Jak jsem byl otočený ke břehu a sledoval Cecilii, jestli je v pořádku, přimotal se mi vlasec k nohám a já se do něj zamotal. Cítím, že jedu do vody s vlascem omotaným kolem nohy. Snad to byla nějaká obrovská ryba, nebo nebyla tak velká, ale spolkla ji nějaká mnohem větší, nevím, cítil jsem jen, že se potápím a síly mne opouští. Poslední, na co jsem v tu chvíli pomyslel, byla moje vnučka Cecilie, a že bude v pořádku. Utopil jsem se. Zase se propadám někam do neznáma, kolem sebe vidím celý vesmír, točí se kolem mne, nic necítím, jen zase někam padám do jiného prostoru a času.

Stojím v dřevěném vagónu, v takovém tom dobytčáku, jak se jim říká. Je nás tady kolem desítky, namačkání jeden na druhého. Je duben, roku 1945. Jmenuji se Samuel Tegner, jsem Žid, je mi třicet šest let. Vezou nás vlakem z Berlína, kde nás posbírali, do nějakého koncentračního tábora na jihozápad, něco jsem cestou zaslechl o Buchenwaldu. V Berlíně jsem měl knihkupectví, byl jsem sám, moji rodiče zemřeli při jednom náletu spojeneckých vojsk na město, v listopadu 1941. Teď tady stojím jako všichni ostatní, oblečený jen do plátěných kalhot a košile, na nohou lehké polobotky. Nevím, jak dlouho už jedeme v tom vagónu, všude kolem je cítit zápach potu a lidských výkalů, v jednom rohu vagónu je přetékaající plechové vědro, plné těch exkrementů. Pár chlapů se snaží ve stěně vagónu udělat díru, snaží se vykopnout pár prken a dostat se ven. Co si myslí, že je tam ale čeká? Buď spadnou pod kola dalšího vagónu, nebo je vojáci na útěku zastřelí. Najednou vlak zpomaluje, až zastaví úplně. Že bychom už byli na místě? Štěrbinou mezi prkny vyhlížím ven, všude kolem jen les, nic víc nevidím. Z venku se ozývá křik esesáků a štěkot jejich psů. Slyším někoho něco křičet, transport prý musí pokračovat dále jen pěšky, pár kilometrů před námi došlo k sabotáži a jsou poškozené koleje.

Vojáci otvírají dveře vagónů a ženou všechny ven na nedalekou mýtinu. Tam všechny řadí do dvojstupu. Přitom nechávají své psy útočit na ty, kdo se ihned nezařadí do tvaru. Pár vězňů leží na zemi a krvácí.

Vojáci do nich kopou ať vstávají, řvou na ně a sem tam vystřelí do vzduchu varovné výstřely. Postupně se situace uklidňuje a zástup se pohne směrem po cestě k lesu. Jdeme semknuti vždy dva vedle sebe, bojíme se promluvit, nevíme, co nás čeká tam, kam nás ženou. Asi nic dobrého, pomyslím si. Kráčíme dále tou prašnou cestou, v dálce už vidím kraj lesa, za ním úzkou říčku. Cesta vede přes říčku po železném mostě, pokrytém starými dřevěnými prkny. Sem tam nějaká prkna chybí, musíme dávat pozor, abychom nešlápli vedle a nespadli do otvoru mezi prkny. Najednou mne napadlo, co kdybych tam spadl schválně a schoval se v konstrukci mostu.

Opatrně jsem se rozhlédl, hlídka se psem zrovna nikde nablízku nebyla. Dívám se, kdy bude další díra v prknech a také vhodné místo, kde se dá zachytit ocelové konstrukce mostu. Právě jedno takové místo mjíme. Nedívám se napravo ani nalevo a rychle zmizím v tom otvoru pod prkny vozovky. Chytím se ocelové vzpěry a zalezu rychle do místa, kde mne nikdo nemůže vidět. Je to dobré, pomyslím si, teď jen tady chvíli počkat, až zástup přejde. Pokud mne neucítí psi z vojenských hlídek na konci transportu, mám vyhráno. Zdálo se mi těch pár minut strašně dlouhých, konečně přešli všichni ti znavení a zbídačení ubožáci, a za nimi pár vojáků se psy. Jeden náhle začal štěkat a čenichal někde blízko nade mnou. Voják co jej vedl, byl naštěstí netrpělivý, asi už chtěl být někde v teplé místnosti v lágru, zařval na psa, pojď už, a přitáhl jej za vodítko, až ten zavyl bolestí. Poté vyšli za transportem a jejich kroky se vzdalovaly, a za chvíli všichni zmizeli v dalším lesíku za mostem.

Kdybych býval počkal ještě tak deset minut, mohl jsem z toho vyvážnout, později se ukrýt někde v lese a dostat se odsud pryč. Ale jednak to nebylo moc pohodlné, být tady zavěšený v konstrukci mostu a také už jsem se viděl, jak se ve vodě umyji a napiji, měl jsem už pořádnou žízeň. Pomalu tedy slézám dolů po konstrukci a už stojím ve vodě. Opláchnul jsem se v té studené vodě a pořádně se napil. Teď osvěžený lezu po čtyřech po mezi na břeh té malé říčky, kraj lesa mám už jen pár metrů. Najednou za sebou slyším, stůj, ruce vzhůru.

Jeden voják šel totiž za transportem pozadu, u trati dostal za úkol vše zkontrolovat a obejít, aby tam někdo nezůstal a neschoval se někde. Přidal jsem, začal utíkat a rychle se blížil k lesu, že se schovám, slyším dávku výstřelů ze samopalu, kolem mne zasviští kulky, najednou ucítím v zátylku ostrou bolest a pak jen tma. Trefil mne přímo do hlavy. Je po mně. Zase se propadám někam do neznáma, jsem součástí všeho kolem, je mi teplo, nic už mne nebolí. Jsem mrtvý.

Najednou procitnu, jsem doma na své pohovce, jsem celý zpocený a celý se třesu hrůzou. Co to bylo? To byly moje minulé životy, uvědomuji si. To snad není možné, tohle si přece nikdo nevymyslí, takové příběhy. Nikdy jsem nic podobného nečetl ani neviděl ve filmu, že bych si to nějak přivlastnil, ty příběhy. To jsem musel opravdu zažít. Ale co ty drastické konce? Copak nikdy nezemřu normálně, přirozenou smrtí?

Ležím dál na pohovce, jen tichá hudba ještě hraje a světlo svíček vrhá stíny na vše kolem. Jak dlouho jsem vlastně bloudil tam v časoprostoru? Podívám se na hodiny na stěně, je přesně deset hodin večer, tentýž den v předvečer Vánoc. To není možné, vždyť jsem byl mimo jen pár minut, za tak krátkou dobu jsem prožil části třech svých konců života. Musím to ještě dneska zkusit, musím se podívat do té Nebeské knihovny a Knihy mého života, musím vědět, jak skončí můj život. Zavřel jsem oči, svou mysl uklidňuji a soustřeďuji do toho jednoho bodu uprostřed mého čela. Za chvíli to přichází, vidím ten černožlatý obraz, přibližuje se ke mně, otáčí se a prochází mnou, nebo já jím procházím, letím prostorem, nevnímám čas, před sebou náhle spatřím dlouhé a nekonečné, kamenné schodiště, vedoucí někam nahoru k vysokým vratům. Stoupám po tom schodišti, je nekonečné, vše kolem mne jakoby plulo v nějaké mlze, nevidím vedle schodiště nic, jen nekonečný prostor. Konečně stojím u těch dveří. Jsou členité, jakoby ručně vyřezávané z mahagonového dřeva. Osahávám si tvarované ornamenty a zdobení, pak sáhnu na velkou mosaznou kliku, ale nemám ruce, vlastně nemám ani nohy, nevím, jak jsem vlastně po těch schodech šel, snad jsem se jen vznášel v prostoru, vše se odehrává jen v mojí mysli.

Lehkým pohybem neviditelné ruky otvírám ty dveře a vstupuji do nekonečně dlouhé místnosti. Napravo i nalevo jsou vysoké regály, sahají až k nekonečně vysokému stropu, jsou plné v kůži vázaných knih, jsou jich tady tisíce, sta tisíce, milióny, možná miliardy, vůbec nevím, co hledám a co tady mám najít. Něco mne vede dále tou místností, vznáším se v prostoru, a pluji k nějakému určitému cíli desítkami a stovkami těch uliček, až se najednou zastavím před jedním místem, sahám svou myslí pro jednu z těch knih a beru ji do svých virtuálních rukou. Je lehounká jako pírko, na koženém obalu přední strany čtu zlatým písmem jméno, moje jméno, William Doves.

Pomalou otvírám tu knihu a něco mne nutí nalistovat poslední stránku a podívat se... ne, to snad ne, to není možné, vždyť to je dnešní datum, 23.12.1990. Leknutím jsem tu knihu málem upustil, najednou se ztrácím v temném prostoru a letím někam do neznáma, vracím se zpátky do své reality.

Náhle procítám, bolí mne hlava, slyším rozrušený štěkot Rolfa na dvorku, probudí mne rána a zvuk rozbitého skla. Do mého domu se vloupal nějaký chlap, asi zloděj. Vykopnul dveře z verandy a už stojí v mém obývacím pokoji a míří na mne svou pistolí. Je celý v černém, na hlavě má černou kuklu. Co chcete?, ptám se a pomalu si sedám na pohovce. Dej sem peníze a dělej, křikl na mne a kývl pistolí, ať vstanu. Vstal jsem a šel ke skříni u okna. Rolf na dvorku skákal v kotci jako šílený, proč jen jsem jej nenechal se mnou v domě, pomyslel jsem si. Otevřu skříň, ten chlap stojí za mnou a sleduje bedlivě moje ruce. Otvírám malou zásuvku v řadě v levé části skříně a sahám po malé tašce, kde mám peněženku a doklady. Mám tady také svůj malý revolver, nikdy jsem jej nepoužil, ani nevím, jestli je nabitý, teď právě není vhodná chvíle se o tom přesvědčovat. Vytáhnu tu malou tašku a podávám ji tomu chlápku. Sáhne po ní a snaží se ji otevřít a vytáhnout peněženku, na vteřinku tím ztrácí ostražitost a sklápí k zemi svou zbraň. Teď je ta vhodná chvíle, pomyslím si, a rychle sáhnu po svém revolveru, ještě v zásuvce jej natahuji. Cvaklo to, ten chlap to slyšel a zřejmě poznal ten známý zvuk, pustil tašku na zem, zvedl pistoli a vystřelil. Zasáhl mne přímo do hlavy, někde do toho mého třetího oka.

Najednou jen tma kolem, jen ta černožlatá záře mne celého obklopuje. Stoupám někam vzhůru, své tělo vidím ležet na zemi v pokoji, dvě svíce a pár voňavých kalíšků ještě hoří, vůni ale necítím, neslyším ani tlumenou hudbu, všude kolem mne je klid a já se vznáším vzhůru, dál a dál do neznáma. Za sebou nechávám svůj dům, své město i svou Zem. Kolem dokola vidím krásné hvězdy, vidím celý vesmír, otáčí se v obrovské spirále a já mířím do vzdáleného bodu, vplouvám do tmavého tunelu...

Už vidím krásné bílé světlo na jeho konci...

Když něco nevidíme, neznamená že to neexistuje...